

Repertoriumnummer 2013 / 7204
Datum van uitspraak 13 september 2013
Rolnummer

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Rechtsmiddelen

--

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Eindarrest

Hof van beroep Antwerpen

zeventiende bis kamer
burgerlijke zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

met maatschappelijke zetel te

eiseres in hoger beroep,

vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

tegen het vonnis van de 5^e kamer van de rechtbank
van eerste aanleg te Hasselt van 20 februari 2012,
gekend onder rolnummer

tegen

STEDENBOUWKUNDIG INSPECTEUR VAN HET VLAAMS GEWEST,
bevoegd voor de provincie met diensten gevestigd te

verweerster in hoger beroep,

vertegenwoordigd door Mr.

advocaat te

Gezien het bestreden vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Hasselt van 20 februari 2012, betekend bij exploit van 11 mei 2012. Gezien het verzoekschrift in hoger beroep neergelegd ter griffie van dit hof op 8 juni 2012, waarbij tijdig en naar de vorm geldig hoger beroep werd aangetekend.

Voorgaanden:

1.

is eigenares van een perceel grond, gelegen te
dit perceel is volgens het:

gewestplan gelegen in een bufferzone tussen de
autosnelweg en afrit van de vermelde autosnelweg.

Op de naburig gelegen percelen worden twee handelszaken -
en - uitgebaat (percelen

Ten zuiden van de voormelde percelen loopt een servituedeweg die
eigendom is van het Vlaamse Gewest en die toelaat de achterliggende
percelen te bereiken.

heeft zonder in het bezit te zijn van een voorafgaande en
uitdrukkelijke stedenbouwkundige vergunning een grond gebruikt voor
het aanleggen en verharderen van een parking in bufferzone; de inbreuk
bestaat uit het met bouwpuin verharderen van een braakliggend terrein in
bufferzone met een grote oppervlakte. De oppervlakte van het
braakliggend terrein bedraagt meer dan 100m². De oppervlakte van het
verharde gedeelte werd door de stedenbouwkundig inspecteur niet
opgemeten, maar het zou ongeveer de helft van de totale oppervlakte
bedragen.

Op 15 december 2003 weigerde het College van Burgemeester en
Schepenen van een stedenbouwkundige
vergunning voor het verharderen van het terrein in kiezel
(parkeergelegenheid). In laatste administratieve aanleg werd de
stedenbouwkundige vergunning bij M.B. van 31 mei 2005 geweigerd.

Op 12 juni 2007 werd door de Inspectie RWO een proces-verbaal van
vaststelling opgesteld m.b.t. *de aanleg van een parking in bufferzone
met een oppervlakte van +/- 47 m x +/- 28,50 m uitgevoerd in
bouwpuin.* Tevens werd een bevel tot staking van de werken gegeven,
bekrachtigd bij beslissing van de gewestelijk stedenbouwkundig
inspecteur van 18 juni 2007.

De gewestelijke stedenbouwkundig inspecteur nam op 2 april 2010 een
vordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand inhoudende:
*"De verwijdering van de verharding in bouwpuin, het opvullen van de
bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de
afbraakmaterialen van het terrein."*

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 23 april 2010
een eensluidend advies voor voormelde herstellenvordering, met de
volgende motivering:

worden, om te dienen als overgangsgebied tussen gebieden waarvan de bestemmingen niet met elkaar te vergelijken zijn of die ten behoeve van de goede plaatselijke ordening van elkaar moeten gescheiden worden.

De rechter kan de opportuniteit van de opgelegde herstellvordering niet beoordelen; de rechter kan enkel de interne en externe wettigheid van de opgelegde maatregel beoordelen.

5.

De herstellvordering d.d. 2 april 2010 bestaat uit het herstel van het terrein in de oorspronkelijke staat, dit houdt in: *"de verwijdering van de verharding in bouwpuin, het opvullen van de bouwput met zuivere teelaarde en de verwijdering van de afbraakmaterialen van het terrein."*

De herstellvordering wordt gemotiveerd als volgt: "De inbreuk bestaat uit het met bouwpuin verharderen van een braakliggend terrein in bufferzone met een grote oppervlakte (meer dan 1 000 m²). Zowel door omvang, gebruikte materialen als in - en uitgaand verkeer wordt de ruimtelijke ordening ter plaatse erg verstoord.

Betrokkene was zeer goed op de hoogte van het wederrechtelijk karakter van de inbreuk, vermits reeds in december 2003 een stedenbouwkundige vergunning geweigerd werd door het college van burgemeester en schepenen voor het verharderen van een terrein in kiezel (parkeergelegenheid). Deze weigering werd bevestigd bij MB in mei 2005."

Verwijzend naar het MB van 31 mei 2005, weerhoudt het hof ook de volgende motivering van de Minister in de weigeringsbeslissing: "Dat de realisatie van een bodemverharding in functie van een ruime parkeerplaats, quasi centraal gelegen in de bufferzone, in hoge mate afbreuk doet aan de planologische gebiedsbestemming en dus onmiskenbaar de goede plaatselijke ordening verstoort; dat bijgevolg het beroep van de partikulier dient verworpen en dat de stedenbouwkundige vergunning wordt geweigerd."

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid motiveert in zijn beslissing van 26 april 2010 gunstig over de vordering tot herstel betreffende de uitvoering van vergunningsplichtige werken: "Blijkens de elementen van het dossier en de voorliggende herstellvordering wordt het kwestieuze perceel in casu gewoonlijk gebruikt voor het parkeren van voertuigen, wagens of aanhangwagens. (art. 4.2.1,5°b VCRO) De facto wordt het terrein gebruikt als een parking. De Hoge Raad stelt vast dat de geviseerde handeling, met name het aanleggen en verharderen van een parking, en het de facto gebruiken van het terrein als een parking, werd verricht in strijd met de stedenbouwkundige voorschriften aangaande de voor het gebied toegelaten bestemmingen."

De Hoge Raad verleent een eensluidend advies over de voor advies voorgelegde herstellvordering.

Er zijn geen wettelijke bepalingen geschonden bij het opstellen van de herstellvordering.

6.

stelt ten onrechte dat niet voldaan werd aan de interne wettigheid van de herstellvordering, namelijk een schending van de motiveringsverplichting van de overheid die de herstellvordering stelt. Zij ontkent niet dat er een verharding werd aangebracht, op het braakliggend terrein; dat putten regelmatig worden opgevuld met bouwpuin en dat de auto's nu kriskras op het terrein parkeren; vanuit de lucht is het uiteraard niet zichtbaar dat auto's onder de nog rechtstaande bomen al dan niet kunnen parkeren.

kan niet ontkennen dat op het perceel dat ongeveer 1 300 m² groot is, minstens 500 m² verharding werd aangebracht, ondanks de weigeringsbeslissing om een stedenbouwkundige vergunning te verlenen en dat het terrein de facto wordt gebruikt als parking, in strijd met de bestemming als bufferzone.

Uit bovenstaande motiveringen blijkt duidelijk dat enkel de verwijdering van de aangebrachte verharding kan volstaan om het goed in overeenstemming te brengen met de bestemming van het gebied. De afdoende motivering blijkt uit de herstellvordering en uit het advies van de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

7.

stelt ten onrechte dat de herstellvordering zou verjaard zijn, terwijl zij het bewijs hiervan niet levert. Integendeel zij erkent in conclusies dat zij regelmatig, van tijd tot tijd nieuwe verhardingswerken heeft uitgevoerd.

De eerste vaststelling dateert van 12 juni 2007; de herstellvordering dateert van 2 april 2010. Buffergebied is openruimte gebied. Art. 6.1.41 § 5 VCRO voorzien in dergelijk gebied een verjaringstermijn van 10 jaar.

De herstellvordering is niet verjaard.

8.

De wettig en niet disproportioneel bevonden herstelmaatregel dient gegrond te worden verklaard. Het hoger beroep is ongegrond en het bestreden vonnis dient te worden bevestigd.

9.

Overeenkomstig art. 1017 Ger.W. zijn de gerechtskosten ten laste van de in het ongelijk gestelde partij.

Is gelet op de ongegrondheid van het hoger beroep de in het ongelijk gestelde partij.

Aangezien de stedenbouwkundig inspecteur enkel in het algemeen belang optreedt, kan hij geen aanspraak maken op een rechtsplegingsvergoeding, noch in eerste aanleg, noch in hoger beroep, zodat het bestreden vonnis in die zin dient te worden gewijzigd.

DE BESLISSING:

Het hof beslist bij arrest op tegenspraak.

De rechtspleging verliep in overeenstemming met de wet van 15 juni 1935 op het gebruik van de taal in gerechtszaken.

Het hof verklaart het hoger beroep van _____ toelaatbaar doch ongegrond.

Het hof bevestigt het bestreden vonnis, met de enkele wijziging dat geen rechtsplegingsvergoeding wordt toegekend aan de stedenbouwkundig inspecteur.

Het hof verwijst _____ in de eigen gedingkosten in hoger beroep.

Dit arrest werd uitgesproken in de openbare zitting van 13 september 2013 door

Raadsheer

Griffier